Ч. 234 Второк 17 (30) жовтня 1900 Рік X

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12

Письма приймають ся лиш франковані

Рукописи звертають ся лиш на окреме жаданє і за зложенєм оплати почтової.

Рекламациї неопечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провінциї:

на цілий рік	К.	4·80
на пів року	„	2·40
на чверть року	„	1·20
місячно . .	„	—·40

Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:

на цілий рік	К.	10·80
на пів року	„	5·40
на чверть року	„	2·70
місячно . .	„	—·90

Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

(Рух виборчий. — Сойм галицкий. — Конференция міністрів. — Мнимий замах на Любета. — Анархіст Сіпідо.

З Самбора доносять, що делеґати повітів Самбір, Старий Самбір, Рудки і Турка приняли кандидатуру на посла з IV. куриї о. Михаїла Зубрицкого. — З Сянока доносять, що там зголосив свою кандидатуру на посла з IV. куриї др. Искрицкий адвокат з Сянока. Збори мужів довіря постановили однак не рішати кандидатури але урядити віче в Ліську в сали маґістрату дня 29 жовтня а дня 1 падолиста в Сяноці і там спитати виборців, кого хотять мати послом. — П. Стапіньский, кандидат польскої людової партиї на V. курию поручав на зборах в Балигороді, Сяноці, Ліську і Березові кандидатуру з IV. куриї Антона Старуха, господаря з Бережниці вижної. Антін Старух єсть братом Тимотея Старуха, кандидата на V. курию з округа Тернопіль Бережани і сином давнїйшого руского посла селянина. — З Перемишля доносять, що бувший посол Тишковский рішив ся знову кандидувати.

Як довідує ся Neue fr. Presse, має бути сойм галицкий скликаний на день 27 грудня.

Спільна конференция міністрів радила вчера на кількагодиннім засіданю над справою будови босаньских зелїзниць. Наради конференциї покінчать ся імовірно нині.

В суботу розійшла ся в Парижи сензацийна вість, що в Ліоні арештовано якогось анархіста, котрий наміряв допустити ся замаху на президента Любета. Анархіст називав ся Кутіріє і мав признати ся до свого злочинного наміру. Вість сю принесла одна ліоньска часопись. Однако зараз на другий день заперечила їй „Аґентия Гаваса“, котра потвердила вправдї арештованє Кутіріера, однако не за анархізм а за просту крадіж 2500 франків на шкоду електричного товариства в Ліонї. Кутіріє не мав цілком наміру допускати ся замаху на особу президента републики.

Як звістно, виновник замаху на кн. Уельского, анархіст Сіпідо, утїк був з Бельґії по своїм процесї і анґлійска праса робила бельґійскому правительству з тої причини тяжкі докори. Поліция глядала вправдї за молодим переступником, але він так зручно укривав ся, що не можна єго було віднайти. Аж оногди удало ся французкій поліциї виcлідити Сіпіда в Вілленкур під Парижем і арештувати єго. Арештованого відставлено до Брукселї, де єго уміщено в домі поправи сьв. Губерта. При Сіпідї найдено в хвили єго арештованя штилєт.

Посольскі справозданя п. Ол. Барвіньского.

I.

Много і многі написали ся про Барвіньского і Барвіньцюків по польских і руских часописях рiжного закона, та на жаль всї тоті ґазетярскі дописи не були чим иньшим, як лиш ложею, що на ложи їхала та ложею поганяла. Не є се правда, що п. Барвіньский не має „партиї“. Має партию, а то не лиш в народї, котрий вискої політики не розуміє, але тсгож досить сильну партию межи сьвящениками, котрі троха лїпше розуміють інтерес Руси і ідею п. Барвіньского. Колись, — коли п. Барвіньского не стане, порозуміють се і тоті люди, що днесь на него горлають, але єго вислугами користують ся — і колись єго не заступлять.

Дня 11 падолиста з'їхали ся Барвіньщуки-сьвященики до Бродів на довірочні наради, запросивши і п. Барвіньского. Наради були чисто довірочні без сьвітскої інтеліґенциї і селян. З'їхалось 10 сьвящеників. Що там радили в готелю Райнера, остане по нищо тайною для цікавих; лише можемо публично заявити, що всї сьвященики одноголосно висказали ся за тим, що п. Барвіньский **повинен** кандидувати. Замітимо тут, що тоті приклонники п. Барвіньского є в половинї членами Наукового Товариства ім. Шевченка, отже їх кругогляд політичний сягає троха дальше, як у кого иншого.

1)

ҐЕРТ ВАНДЕРДЕКЕН.

Оповіданє з Трансвалю.

(З німецкого — Фр. Райтера.)

Далеко від Преториї, саме серед довгих рядів горбів, вкритих гущавником, стоїть хутір, званий Лювен Клюф (Львина дебра). Край тут по части багнистий, по части пісковатий, а урожай в жнива не конче великий. Але лїтом вкриває землю буйна солодка трава, висока більше як на метер, так, що ті величаві зелені степи виглядають як би зелена ріка з трави, котрої оба береги вкриті лугами та гущавником. Оттут то знаменито випасає ся худоба.

Єсть то так самотна сторона, що аж сум бере, особливо коли повіє полуднево африканьский вітер, та здойме тумани червоного пороху та потрясе дверми і забренить шибами у вікнах. Але сего дня з весни, в жовтни, вітру не було а зимові птиці, як жовта берегулька і бурий сорокопуд дранґо, відлетїли були в инші сторони, а на їх місце прилетїли другі. Від часу до часу давала ся чути бура каня своїм свистом мов би із свиставки, що лодкар дає нею знак на лодцї, або відозвала ся сороката зазуля, як би кликала: „пуля“ і завели тонкими голосами красиворона і птиця носоріг. Але вся тота недоладна музика звучала лиш як би якимсь приглушеним голосом серед миленького сьпіву щебетаня і цьвірінькання множества инших птичок, так, що полудневоафриканьске Різдво виглядало зовсім на який день в маю в Европі. На пасовиску ревів товар, блеяли вівці, иржали коні, а на поли роздавали ся веселі крики муринів та молодих Бурів.

Вуйко Кус і єго три найстарші сини були всї на поли при роботі разом з челядию і робітниками, бо в сих днях жовтня кожда хвиля була дорога як золото. Кількоро дітий уганяло по подвірю на хуторі; в городі по за хатою ходили собі помежи корчами рож та попід яблуні і груші дві старші дівчини: хорошенький образ посеред буйної природи у веснянім розцьвітї. Молодша, більша та й кріпша тїлом, була найстаршою донькою вуйка Куса, Врооле Льот'е, красна дївчина, літ за сїмнайцять, з русявими косами, що сягали їй аж по кістки і з синими як небо очима і добродушним спокійним лицем.

Єї товаришкою була Маріон Морріс, молода Анґлійка, котрої задачею було научити молоду Бурку і других членів родини тайн анґлійскої мови. Їй могло бути може двайцять і один літ, і она мала противно, як єї товаришка, темно бруняве волосє і чорні очи.

— Льот'е, Льот'е!

— Мама тебе кличе, Льот'е — сказала Май Морріс.

— Пора вже на каву — запримітила Льот'е — а он несе Гендрік листи з почти.

Єї наймолодший брат і сестрички прибігли до них до города.

— Лист для Міс! Лист для Міс! — кричав на весь рот малий Генрік.

— Ах, тепер всї листи приходять до тебе, Май, від коли ти стала богатою дїдичкою — сказала Льот'е і засьміяла ся. — Давнїйше твої анґлійскі своякі писали до тебе ледви раз на рік. А тепер — майже що тиждня.

— Таки й правду кажеш — відозвала ся Май, придивляючись куверті; моє щастє тронуло і їх мягкі серця. Ох, Льот'е, иноді так менї на души, що я воліла би була не дістати нїколи тих гроший в спадщинї.

— Та й Ґерт також так каже.

— Так? То Ґерт так казав? — спитала Май живо. — А то для чого.

Льот'е вдарила ся легонько по устах і відповіла трохи нїби трусливо, трохи нїби урадована: Я не повинна була з тим вириватися.

Она взяла Гендріка за руки і підбігла з ним до хати, а Май лишила ся сама з своїм листом.

Маріон Морріс яко бідна сирота по анґлійских родителях в Капштадтї зайшла була в сю глуху дошками від сьвіта забиту закутину полудневої Африки, щоби тут учити дїти Бурів своєї рідної мови і так на чужинї заробляти на кусень хлїба. В сїй простенькій собі, щирій родинї бурґґера Якобуса Вандердекена — званого звичайно вуйком Кусом — знайшла она вітчину, родителів, рідню — та й того, що єї полюбив. Ґерт, найстарший син, полюбив єї цїлим серцем, а она обіцяла єму стати єго подругою.

Коли єї своякі в Капляндї довідали ся о тих заручинах, писали до неї, щоби она стерегла ся, напоминали єї, щоби она ту справу добре собі розважила, щоби не робила нїчого

Наслідком нарад було се, що п. Барвіньский робить справоздання зі своєї посольської в раді державній і в соймі діяльности в ріжних м.сцевостях повітів Броди і Камінка Струмилова. Такі збори уряджено в Щуровичах для Лопатинщини. Дня 23. сего місяця, ві второк, ставав п. Барвіньский перед виборцями судового округа лопатиньского в Щуровичах. Справоздане відбуло ся в сали громадского уряду. Явило ся около сотка виборців з дооколичних сел, між котрими були заступлені переважно селяни і сьвященики обох обрядів. Вже на вступі повитав поважного, довголітного нашого посла хлібом і солию начальник громади Щурович Кіндрат Строчиньский, висказуючи радість, що і Щуровичі могуть бачити у себе свого посла. Опісля промавлян посол більш як дві годині, і поясняв селянам відносини в давній раді державній, задачі, які мала до виконаня рада державна, закони, котрі мали принести великі пільги, особливо для стану селяньского, а розказавши історию розпоряджень язикових для Чех, замітив, що як-раз незгідливість і нещирість послів, що заступають ситі народи і не хотять признати прав слабших народів, була причиною, що охочі до роботи посли не могли ухвалити так важних і потрібних для нашого селяньства законів. Опісля розповів докладно про обструкцию і брутальне поведене деяких німецких послів, на що присутні виборці обявили своє обурене. Вельми заінтересувала виборців історня угоди з Угорщиною, котру виложив посол дуже популярно, так що селяни слухали дуже уважно, і пізнали, яка є причина, що наша половина держави так чим-раз підупадає. Опісля вияснив посол користи, які приніс народови новий закон цивільний, податковий, та згадав, що і рускі посли, мимо малого числа і мимо обструкциі вспіли виєднати для народу руского деякі придбаня, для двигнення нашого народу на поли економічнім і просьвітнім (н. пр. руска ґімназия в Тернополі). По скінченім справозданю ще більше як годину відповідав посол на інсерпеляциі селян в многих справах як реґуляция рік, будова доріг, знесене рогачок, про передовже не селян і инші. Дуже тронула всіх промова дяка Мартевича, котрий представив нуждене положене дяків і орґаністів і просив о поміч. Посол відповів, що справа та лежить ему на серцю, що в тій справі вже робив заходи, ходив з депутацию дяків до маршалка і т. д., і що справою сею буде дальше займати ся.

Опісля всі селяни виборці поставили з одушевленем на ново кандидатом на посла до теперішного посла Олександра Барвіньского, висказуючи ему повне довіре і подяку.

Мушу ще на закінчене додати, що се справоздане показало, якою симпатию тішить ся наш посол між селянами мимо роботи всяких духів. Бо мимо того, що села ті об'їхав попередно кандидат о. Зельский, мимо того, що роздав тисячі брошурок, де з болотом змішав нашого поважаного посла, мимо того, що радикали і москвофіли, де лише могуть, понезіряють его, селяни і сьвященики народовці станули сьміло в его обороні, а селяни висказували свій жаль над такою роботою і гадки, котрі змушують кождого народовця зріло застановитись над теперішною ситуацием.

Новинки.

Львів дня 29 го жовтня 1900.

— **Іменованя.** Є. В. Цісар іменував старосту в Сяноці Антонія Поґлодовского радником Намістництва у Львові. — П. Президент міністрів іменував повітового комісаря Едв. Очосальского секретарем галицкого Намістництва.

— **Виділ краєвий** призвав з ухваленої соймом суми між иншими на підмоги для бурс руских: в Перемишли 600 К., в Коломиї 300 К., в Тернополи 700 К., в Бережанах 200 К., в Дрогобичи 400 К., в Ярославі 200 К., в Стрию 200 К. і у Львові 600 К.

— **Руских путників,** що вибрали ся до Риму, прилучило ся по дорозі до 100 осіб. Дня 24 с. м. приїхали они до Ріки (Fiume). На другий день відправили в церкві оо. Капуцинів Преосьв. еп. Чехович, мітрати Білецкий і Волошиньский та крилош. Мільницкий службу Божу після нашого обряду, на котру прибуло множество цікавих з міста і охрестности. Підчас богослуженя, путники сповідали ся і причащали ся, а по сніданю у Преподобних отців Капуцинів розійшли ся групами для оглянення міста і порту, відтак разом зробили прогульку до Абациї. О 7-ій годині вечером сіли на корабель відходячий до Анкони, з милою згадкою про Ріку, де наших селян убраних в кожухи і баранячі шапки оглядали Італійнці з цікавостию, а сьміліші дотикали навіть тої одежі, щоби переконати ся, чи то правдиві барани, чи може підроблені. Статочним і взірцевим поведенем путники наші зискали собі подив і честь у жителів в Ріці.

— **Наука пчільництва і садівництва.** В турчаньскім повіті має бути заведена обовязкова наука пчільництва і садівництва у всіх тамошних школах народних, а то в наслідок ухвали окружної ради шкільної на внесене старости Біліньского. Наука пчільництва має ся уділяти при ужитю пнів пчіл, котрі рада шкільна має в тій ціли закупити. Наука садівництва має ся відбувати в міру того, як на то позволять кліматичні відносини. До липня с. р. закуплено по одним пни пчіл до шкіл: в Либохорі, Яворі, Ісаях, Вовчім, Яблінці і Борини, а для школи у Висіцку нижнім дарував один пень тамошний учитель п. А. Михневич. З виїмкою Либохори і Висіцка, уділювано науки пчільництва в 5 школах. Крім того заходами тамошного старости збирає ся фонд на закупно пнів пчіл і щеп на нагороду для тих учеників, що з науки пчільництва осягнуть степень відзначаючий і схотять лишити ся на господарстві.

Просьба.

В ночи з дня 4-го на 5-тий жовтня с. р. погоріла наша церковця з всім, що в ній находило ся, зі всякими приборами, як зі сьвящ. ризами, чашами, ліхтарями і богослужебними книгами. Нич а нич нам не лишило ся! Позаяк нема у нас ніяких хотяй би найменших фондів, бодай на справлене що найпотрібнійших річий, тутешне бо самост. сотрудництво складає ся зі всього 60 чисел самих бідних парохіян, замкнених горами і рікою Дністер від сьвіта, промишляючих тепер з горечию, де би роздобути фондів на будову церкви — осьмілюю ся просити всіх тих котрі виграли на фантовій дяківскій льотериї яку небудь церковну річ, чи то есть фелон, чи чаша, чи хрест, чи ліхтар, чи що небудь друге, щоби зволили вселаскаво жертвовати виграну річ в хосен церкви самост. сотрудництва у Сушици Риковій, диецезиі перемиской, за що великодушних милосерних жертводавців будемо мати честь причислити до лика особливших добродіїв тутешної церкви.

При тім молю горячо всіх наших побожних людий, ревнуючих „о благостояніє Святыхъ Божіихъ церквей" о вселаскаві лепти — я Господь воздасть за се сторицею.

Всякі датки будуть передовсім оголошувані у Вістнику Епарх. Перемиской.

Иоан Федев, самост. сотрудник в Сушици Риковій, п. Старий Самбір

покважно; впрочім їх люба своячка має повну свободу робити як хоче, може слухати свого серця, бо преці власна хата, статочний чоловік і таке заосмотрене, що моглаби вижити — хоч би то було й в такім к аю як Трансваль — то такі річи, котрих ніяка дівчина ні з сего ні з того не повинна відрікати ся. Межи многими рядками тих листів вичитала она то, що еї своякн довідавши ся о еї заручинах, лиш длятого писали, щоби їй дати повну свободу і не брати за ніщо одвічальности на себе. Огже они не потребували вже більше журити ся долею Маріони та й на тім урвала ся на лі а переписка межи Капштадтом а Лювен Клюф, аж одного дня дістала она велике письмо, в котрім їй дано знати, що еї нашко записав їй десять тисячів фунтів штерлінгів, той на нашко, котрого она ніколи в житю не виділа, а о котрого обовязках знала теоретично лиш з катихизму. Від сеї пори завела ся була живійша переписка межи полуднем а північю. Май хотіла відступити своє майно свому милому, щоби він купив собі хутір і міг безпроволочно оженити ся з нею. Еі своякн писали їй в листі, котрий она як - раз тепер читала під зацвившою яблінкою, що посилати гроші прийде ся досить трудно; а що преці годі пояснити їй всі законні подрібности одним листом, то було би може найліпше, щоби она сама до них приїхали і они ві сердечно до себе запрашають. А хоч сбставини вже від многих літ еі з ними розлучили, то все-таки нема ніякої причини, щоби она від них таки зовсім відчужила ся.

Маріоні кров вдарила до лиця, коли она прочитала ті слова; она приняла ту прихильність байдужно, без ніякої вдячности, сховала лист, вийшла з города і пустилась дорогою в поле, свому милому на стрічу.

Ґерт і его батько з'їзджали поволи з якогось горба, два величезні Бури, з русявим волосем, рудими бородами і синими очима; що батькови було вже пятьдесять літ можна було пізнати по его костистім тілі, по шпаковатім тілі, по шпаковатім волосю та по глубоких зморщках на лици, хоч і у Ґерта лице та шия були так опалені від сонця, що виглядали як би були з міди. Поза ними ішли оба молодші братя, Юст і Ґісбрехт, реготали ся а викрикували, звичайно як молоді хлопці.

— Возьми коня, Юсте — сказав Ґерт зіскочивши на землю, коли побачив, що Май іде і подав братови поводи — заведи его до стайні.

— Ґерт'е — відозвала ся она, називаючи его так як би якого маленького пестія, що хиба лиш залюбленому не могло зі взгляду на его велич видавати ся сьмішним — Ґерт'е, мої своякн писали до мене; хотять, щоби я приїхала до них до Капштадту.

— До Капштадту? — повторив він. — Та чого?

— Щоби залагодити справи грошеві, спадщину; кажуть, що таким способом можна би заощадити богато труду і уникнути многих непорозумінь; длятого запрошують мене на якийсь час до себе.

Ґерт мовчав.

— Щож мені робити, Ґерт'е?

— Та може й праву кажуть; я гадаю, що то була би найпростійша річ як би ти поїхала — відповів він коротко.

Май не сказала на то нічого; серед ясного сьвітла сонця ішли они попри ниви огріті теплим весняним леготом, хоч їх небо закрило ся хмарами і на них повіяло моровом.

Під липою перед хатою на хуторі, де були уставлені прості лавки і стіл з красного жовтого дерева, пила родина каву. Сего дня як і нераз бувало, засіло тут більше людий, бо поприходили в гостину ще й якісь Бурки з сусідства. Льоте порала ся тут як пристало на трудолюбиву газдиню та послугувала родителям, братям і сестрам та гостям, підчас коли тітка Саннів, здоровенна мати здорових як оріхи десятеро дітий сиділа на кріслі з опиралом і розпершись вигідно робила панчоху.

Ґерт був чогось дуже мовчаливий, на его лице насунулась була якась чорна хмара; таки зовсім не зважав на дитину, що сиділа на его колінах.

— Що тобі Ґерт? — спитала его мати глянувши на него зажуреним оком. — Чи ти утомив ся?

Ґерт замуркотів щось під носом так, що ніхто его не зрозумів, відсунув від себе склянку з кавою, поставив дитину на землю, взяв батіг в руку і пішов до краля.

— Чи міс (панна) его куди післала? — спитав пуйко Кус, котрий не розумів і слова по анґлійски а все забував, що Май уміє дуже добре по бурски говорити, так, що она би ему сама відповіла, як він еі спитав; але він замість того питав других.

Май подивила ся і побачила Ґерта, як він почерез поля поїхав на гостинець, що вів до Преторії. — „Ні" — відповіла она і по-

Справоздане

з діяльности „Краєвого Союза Кредитового", стоваришеня зареєстрованого з обмеженою порукою у Львові за час від 1 липня до 30 вересня 1900 р.

Стан довжний:

	Кор. сот.
1. Уділи членьскі	23.256 48
2. Фонд резервовий	723 96
3. Вкладки	277.908 26
4. Сальдо відсотків	9.634 36
5. Специяльна резерва	96 86
6. Непідията дивіденда за р. 1899	495 08
7. Зиск з р. 1899	91 88
Сума .	312.206 88

Стан чинний:

	Кор. сот.
1. Позичкі уділені	286.963 08
2. Движимости	754 10
3. Льокациї	18.265 39
4. Папери фонду резервового і резерва специяльна . . .	697 05
5. Кошти адміністрациї	4.210 73
6. Готівка з кінцем вересня . .	390 79
7. Друки для тов. кредитових .	925 74
Сума .	312.206 88

Оборот в місяцях:

Уділи:	Кор. сот.
Конець липня 1900 р. . .	22 708 48
„ серпня „ . .	23 060 48
„ верес. „ . .	23 256 48

Число членів 301 з 485 заявленими уділами в сумі: 24.250 К. з кінцем червня 19 0 р. було 289 членів з 463 заявленими уділами.

Вкладки щадничі:	Кор. сот.
Конець липня 1900 р. . .	259.648 02
„ серпня „ . .	274 705 38
„ верес „ . .	277 908 26

Уділені позички (стан)	
Конець липня 1900 р. . .	280.016 56
„ серпня „ . .	280 761 86
„ верес. „ . .	286.963 08

Стан кредиту товариств з кінцем вересня 1900:

1. Городок . .	6 000 К.
2. Острів . . .	1.850 „
3. Бережани . .	12.000 „
6% . .	8 000 „
4. Станїславів . .	9 800 „
5. Чернівцї . .	6 000 „
6. Стриганцї . .	360 „
7. Ляхівцї . .	2.600 „
8. Стрий . .	6.000 „
5% . .	4 000 „
9. Скнилів . .	1 600 „
10. Теребовля . .	2.000 „
11. Вишатичі . .	2.000 „
12. Калуш . .	5.000 „
13. Самбір . .	4 000 „
14. Немирів тов. . .	2.000 „
15. „ „Просьвіта" .	1.000 „
16. Радимно . .	3 000 „
17. Рогатин . .	5.000 „
	82 210 К.

Люстрациї товариств переведено в отсих касах: в Острові, Немирові, Калуши, Рогатинї, Винниках коло Жовкви, Золочеві і Самборі (дир. Паньковский), як також в Копичинцях, Тернополи і Теребовли (дир. др. Л. Озаркевич).

Нові товариства: Повітове Тов. кредитове на повіт Львівский — зареєстроване; так само в Борщеві; в Сокали і Бібрці відбули ся збори основателїв — на підставі наших інформаций, до Жовкви і Скалата висилано відпоручника в цїли підготовленя справи, та понаглювано Святин і Городенку, а вкінци оголошено інформацию до закладаня повітових товариств кредитових.

Взагалї до „Краєвого Союза кредитового" приступило до тепер 28 товариств кредитових, з того 4 нерезєстровані.

Від часу заснованя товариства уділено 128 позичок векслевих і 16 позичок гіпотечних. В рахунку позичок уділених уміщено також рахунок біжучий товаришів колієвих на закупно ґрунту парцеляцийного в остальній квоті: 11 274 Ф. 87 сот.

ТЕЛЕҐРАМИ.

Відень 29 жовтня. Бар. Дипавлї оголосив заяву, в котрій повідає, що виборчий компроміс, о якім донесли часописи, заключено без его відомости і в его неприсутности. Супротив того він зрікає ся кандидатури в III ій, IV ій і V-ій куриї.

Петербург 29 жовтня. Російский посол в Цетинї Ґубастов іменований міністром-резидентом при апостольскій столици в Римі.

Петербург 29 жовтня. До ґенерального штабу доносять з Мукдену, що коли Росіяни займили то місто найшли під всіми державними будинками динамітні міни. Хінцї хотіли висадити їх у воздух.

червоніла ся, а ніхто не хотів більше нічого знати.

Вуйко Кус і оба молодші сини встали незадовго опісля від стола та пішли до будинків на хуторі. Бурскі женщини хотіли ще й на иньшім хуторі „трохи побалакати", отже попращали ся також в недовзі по тім. Льот'е бавили ся з дїтьми в городї. Тітка Санніє і Май лишили ся самі при столї, кожда з них нахилила ся над свою роботу та й обі силували ся якось надармо перервати ту якусь неприятну мовчанку, котра їм як би уста позамикала.

— А не лїпше, щоби й ти пішла з ними бавити ся? — спитала мати споглядаючи з любовю на бліде личко Маї; — положи роботу, коли ти утомлена, та піди до дїтий.

— О нї! Я дуже радо помагаю Вам під рябляти отсї панчохи — відповіла Май дрожачими устами.

Настала знов мовчанка; тогди тїтка Санніє поклала свою роботу на стіл, встала, підійшла до Маї і сїла возі коло неї.

— Що тобі моя дитинко? Може ти собі щось зайшла з Ґертом?

Май лиш на силу здержала ся, щоби не розплакати ся.

— Ми нїколи не будемо одно другого розуміти — сказала она і зітхнула тяженько, та поволи розповіла старій Бурцї все своє горе, всю свою обаву.

— Ах, то бачиш, така вже вдача у Ґерта — стала она її розважати. — Він тебе любить з цїлого серця, так щиро, але він не може того тобі висказати — він не хоче сказати.

— Від тогож то мене й серце болить — сказала Май і знов зітхнула.

— Я тебе добре розумію, моє серденько — відповіла мати; — але прийде певно час, коли будеш добре розуміти его натуру, скоро лиш его щиро любиш і маєш довіре до него — они всї такі: не знають, що зробити з своїми чувствами. Та й мій Якобусь зовсім не був иньший.

— Але, тїтко Санніє, у Вас бо зовсїм ин ша вдача як у мене — сказала на то Май і призадумала ся; — Ви завсїгди такі спокійні, завсїгди однаково повні любови, завсїгди терпеливі, нїколи не загнїваєте ся анї не розсердите ся.

Я тепер вже двайцять і сїм лїт як за мужем, моя дитинко — відповіла тїтка Сенніє і усьміхнула ся з повним зрозумінєм; — час мене того навчив. Колись давно може й було инакше Бог то знає; але я любила мого Куса, а він любив мене, а остаточно ми й тепер любимо одно другого і длятого ще тим більше.

Май лиш зітхнула і мовчала.

— На дворі стає вже холодно — сказала тїтка Санніє встаючи. — Май, дитинко моя, я на твоїм місци додала би єму відваги.

Маріон схопила ся, обняла за шию ту матїр, що не знала нїколи зневохоти, поцїлувала єї щиро і сказала тихим голосом: Ах, моя люба матїнко, коби то весь сьвіт мав таке серце, як Ваше! Але я звідси не уступлю ся, — я тут лишу ся.

— Так, так! Ти і Ґерт мусите обоє равом то рішити — відповіла она на то усьміхнувшись і зайшла до хати.

(Дальше буде.)

Рух поїздів зелїзничих

важний від 1-го мая 1900, після середно-европ. год

посп. відходить	особ. відходить	Зі Львова
		День
	6·25	До Лавочного, Мункача, Борислава
	6·30	„ Підволочиск, Одеси, Ковови
	6·35	„ Іцкан, Букарешту, Радівцїв
	6·30	„ Підволочиск з Підзамча
8·30		„ Кракова, Любачева, Орлова, Відня
	8·40	„ „ Відня, Хирова, Стружа
	9·00	„ Сколього, Лавочного від 1/7 до 15/9.
	9·15	„ Янова
	9·25	„ Підволочиск з гол. двірця
	9·35	„ Іцкан, Сопова, Бергомету
	9·53	„ Підволочиск з Підзамча
	10·20	„ Белзця, Рави, Любачева
	11·25	„ Янова від 1/7 до 15/9 в неділї і сьвята
1·55		„ Підволочиск з гол. двірця
2·08		„ „ „ Підзамча
	2·15	„ Брухович від 7/5 до 10/9 в неділї і сьвята
2·45		„ Іцкан, Гусятина, Керешмезе
2·55		„ Кракова, Відня, Хабівки
	3·05	„ Стрия, Сколього лиш від 1/5 до 30/9.
	3·15	„ Янова від 1/5 до 15/9.
	3·20	„ Зимноводи від 15/5 до 16/9.
	3·26	„ Брухович „ „ „ „
	3·30	„ Ярослава
		Ніч
12·50		До Кракова, Відня, Берлина
2·30		„ Іцкан, Констанциї, Букарешту
	4·10	„ Кракова, Хирова, Коросна
	7·48	„ Брухович від 7/5 до 10/9.
	6·10	„ Іцкан, Радовець, Кімполюнґа
	6·30	„ Кракова, Відня, Берна, Варшави а Орлова від 15/6 до 15/9.
	6·13	„ Янова від 1/5 до 15/9 в будні дни
	6·50	„ Лавочного Мункача. Хирова
	7.25	„ Сокаля, Рави рускої
	7·10	„ Тернополя з гол. двірця
	7·33	„ „ „ Підзамча
	9·12	„ Янова від 1/5 до 15/9 в неділї і сьвята
	10·40	„ Іцкан, Гусятина, Радовець
	10·50	„ Кракова, Відня, Івонича
	11·00	„ Підволочиск, Бродів з гол. двірця
	11·23	„ „ Грималова з Підзамча

посп. приходить	особ. приходить	До Львова
		День
	6·10	З Кракова
	6·20	„ Черновець, Іцкан, Станиславова
	6·46	„ Брухович від 7/5 до 10/9.
	7·10	„ Зимноводи „ „ „ „
	7·45	„ Янова (головний дворець)
	8·05	„ Лавочного „ „
	8·00	„ Тернополя на Підзамче
	7·40	„ „ „ гол. дворець
	8·15	„ Сокаля, Рави рускої
	8·50	„ Кракова, Відня, Орлова
	11·45	„ Ярослава, Любачева
	11·55	„ Іцкан, Черновець, Станиславова
	12·55	„ Янова на гол. дворець
1·35		„ Кракова, Відня
	1·15	„ Сколього, Хирова, а з Лавочного від 1/7 до 15/9.
1·45		„ Іцкан, Станиславова
2·20		„ Підволочиск на Підзамче
2·35		„ „ „ гол. дворець
	5·15	„ „ „ Підзамче
	5·40	„ „ „ гол. дворець
	6·00	„ Сокаля
	5·45	„ Кракова
5·55		„ Чернівцїв
		Ніч
	12·05	З Сколього, Калуша, Борислава
12·20		„ Черновець, Букарешту
2·31		„ Кракова, Відня, Орлова
	3·12	„ Підволочиск на Підзамче
	3·35	„ „ „ гол. дворець
	6·20	„ Іцкан, Підвисокого, Ковови
	9.23	„ Янова від 1/5 до 31/5 і від 16/9 до 30/9 що дня, а від 1/6 до 15/9 в неділю і сьвята
	7·34	„ Брухович від 7/5 до 30/6 і від 16/8 до 10/9
8·40	8·50	„ Брухович від 1/7 до 15/9 що день
		„ Кракова, Відня, Любачева
	8·28	„ Янова від 1/6 до 15/9.
	9·45	„ Кракова, Відня, Пешту, Сянока
	10·00	„ Іцкан, Ковови, Підвисокого
	10·12	„ Підволочиск, Бродів, Копичинець
	10·30	„ „ на гол. дворець
	10·15	„ Лавочного. Хирова, Пешту

ЗАМІТКА. Пора нічна числить ся від 6-ої години вечером до 5-ої години 59 мінут рано. Бюро інформацийне ц. к. зелїзниць державних при ул. Красицких ч. 5

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

З друкарнї В. Лозиньского — під зарядом В. І. Вебера. (Телефона число 569).